

TANGUY VIEL • **Telekız**

TANGUY VIEL 1973'te Fransa'nın Brest kentinde doğdu. İlk kitabı *Le Black Note* 1998'de yayımlandı. *Cinéma* (1999), *L'Absolue perfection du crime* (2001), *Paris-Brest* (2009) ve *La Disparition de Jim Sullivan* (2013) gibi kitaplarıyla tanındı. Fénéon ve Edebi Yetenek ödüllerini kazandı. *Ceza Kanunu*, 353. *Madde* Fransa'da RTL-Okuma Büyük Ödülü ve François Mauriac ödülleri, 2022'de Türkiye'de NDS Edebiyat Ödülü'ne değer görüldü.

La fille qu'on appelle

© 2021 Les Editions de Minuit

İletişim Yayınları 3369 • Dünya Edebiyatı 311

ISBN-13: 978-975-05-3589-5

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Necdet Dümelli

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

TANGUY VIEL
Telekız

La fille qu'on appelle

ÇEVİREN
Mehmet Emin Özcan

Birinci Bölüm

Hiçbiri ona o sabah nasıl giyindiğini sormadı, ama o açıklamakta ısrar etti, beyaz spor ayakkabılarından başka ayakkabısı yoktu, ama duruma hangi elbisenin ya da pantolonun uyacağını biliyordu, dudaklarına süreceği parlak kırmızı ruju da öyle, şafaktan beri bunu düşünüyordu çünkü. Eski kentin tam ortasında, yayalara ayrılmış büyük meydan-daki Univer’sin taraçasına oturmuştu, arkasında, yüksek taş binanın cephesinde iri harflerle yazılmış “BELEDİYE SARA-YI” yazısı okunabiliyordu, daha yukarıda ılık havada dinlenen, uyuyakalmış bir bekçi gibi, üç renkli bayrak. Birazdan büyük avlu kapısından geçecek, şatonun, yani eski bir şato olan sarayın taş döşeme avlusunu aşacak; burası uzun süreden beri belediye binasına dönüştürülmüş durumda, ama onun için fark etmezdi, öyle diyecekti: Belediye başkanıyla ya da şatonun kralıyla randevusu olduğunu söyleyecekti, kafasında ikisi arasında hiç fark yoktu – hangisi olursa olsun aynı heyecanı duyardı, ilk kez ayak basacağı büyük hole girince aynı biçimde yüreği sıkıştırdı, o yaklaştığında otomatik kapıların kendiliğinden açılmasına da şaşırırdı, sanki hende-

ğın üzerine doğru yavaşça alçalan bir iner-kalkar köprüyle karşılaşacak, siyah takım elbiseli bir korumanın yerinde de örme zırhlı bir nöbetçi görecekti. Bu kent böyleydi, sanki tarihin yüzyılları taşların üstünden geçmiş, onları değiştirmemiş, hatta bu taşlara günde iki kez yükselerek saldıran, sonra yine iki kez yenilip bir köpek gibi kuyruğunu kıstırarak kaçan denize bile dokunmamıştı.

Univers'in taraçasında oturmuştu, elbette erken gelmişti; bir kahve içmeye, *Ouest-France* gazetesi okumaya yetecek kadar erken, ama gazeteyi tam olarak okumayacaktı, sadece başlıklarına, renkli resimlerine bakacak, yine de spor sayfasında biraz oyalanacaktı, boksör babası hakkında bir yazı arayacaktı çünkü – babası kırkını geçmiş olmasına karşın otuz beşinci müsabakasını kazanmıştı, yerel basın onun uzun ömürlü spor yaşamı bir yana, daha çok yeniden doğuşunu öve öve bitiremiyordu. Yeniden doğuş, evet, Max Le Corre bir süre ortadan kaybolmuş olsa da afişlerde yeniden yerini aldıktan sonra herkesin ikide bir kullandığı sözcüktü bu – onun ring üstünde kollarını havaya kaldırmış çok sayıda fotoğrafından birini, altındaki büyük puntolu “Bir kez daha suda yürüyecek mi?” başlığını gördüğünde kuşkusuz gülümseyecekti. Sonra, telefon ekranından saate baktı, gazeteyi katladı, fincan altlığına iki avro koydu, kalktı. Kafenin büyük camında kendine son kez baktı, daha sonra söyleyeceği gibi, doğru seçimi yaptığına emindi, kalçalarını açıkta bırakan bu siyah deri ceket, altında biraz süslü, yünlü bir etek; yukarı çektiğinde, kenarları rüzgârla azıcık havalanıyordu.

“Evet,” dedi polislere, “sizi şaşırtabilir, ama doğru seçimi yaptığımı düşündüm, bunlar, bir de yirmi yaşında herkesin giydiği beyaz spor ayakkabısı, öğrenci mi hemşire mi yoksa, ne bileyim, telekız mı olduğum tahmin edilemesin diye.”

“Telekız mı?” diye sordu içlerinden biri.